

MINISTERSTVO ZDRAVOTNICTVÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

Toto rozhodnutí nabylo
právní moci dne: ..... 12. 9. 2019 .....
Vyznačeno dne: ..... 24. 10. 2019 .....
Podpis: ..... Marie Židlová .....

V Praze dne 29-08-2019
Č.j.: MZDR 34678/2019-2/PRO

MZDRX0174UKS

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo zdravotnictví jako příslušný správní orgán ve smyslu ustanovení § 89 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), a ve spojení s ustanovením § 92a písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ustanovením § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (zákon o zdravotních službách), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o zdravotních službách“), rozhodlo v odvolacím řízení vedeném podle správního řádu takto:

Odvolání podané dne 18. 7. 2019 paní [redacted] nar. [redacted] trvale bytem [redacted] IČO [redacted] s místem podnikání tamtéž (dále také jen „účastnice řízení“), proti usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru zdravotnictví ze dne 26. 6. 2019, č.j. 087660/2019/KUSK, sp. zn. SZ_078809/2015/KUSK, o zastavení řízení o udělení, respektive rozšíření oprávnění k poskytování zdravotních služeb ze dne 12. 1. 2015, č.j. 170819/2014/KUSK, datum právní moci: 12. 3. 2015, podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro zjevnou právní nepřipustnost, se podle § 90 odst. 5 správního řádu

zamítá a napadené usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje se potvrzuje.

Odůvodnění

Dne 5. 8. 2019 bylo Ministerstvu zdravotnictví (dále také jen „ministerstvo“) předloženo odvolání účastnice řízení proti usnesení Krajského úřadu Středočeského kraje, Odboru zdravotnictví (dále také

jen „krajský úřad“) ze dne 26. 6. 2019, č.j. 087660/2019/KUSK, sp. zn. SZ_078809/2015/KUSK, o zastavení řízení o udělení, resp. rozšíření pravomocného oprávnění k poskytování zdravotních služeb ze dne 12. 1. 2015, č.j. 170819/2014/KUSK, podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Ze spisu odvolací správní orgán zjistil následující skutečnosti.

Dne 1. 6. 2015 podala účastnice řízení u krajského úřadu žádost o udělení, resp. rozšíření oprávnění k poskytování zdravotních služeb, a to pro formu péče poskytované ve vlastním sociálním prostředí pacienta, druh zdravotní péče ošetrovatelská péče a pro obor porodní asistentka – vedení fyziologického porodu. Účastnice řízení byla již ke dni podání této žádosti poskytovatelkou zdravotních služeb v oboru porodní asistentka, ošetrovatelská péče ve vlastním sociálním prostředí pacienta, kteréžto postavení získala na základě rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 1. 2015, č.j. 170819/2014/KUSK, pravomocně potvrzeného rozhodnutím ministerstva ze dne 3. 3. 2015, č.j. MZDR 9712/2015-2/PRO. Usnesením krajského úřadu ze dne 16. 2. 2016, č.j. 021589/2016/KUSK, sp. zn. SZ_078809/2015/KUSK, bylo řízení o žádosti o udělení (rozšíření) oprávnění k poskytování zdravotních služeb podle § 66 odst. 1 písm. h) správního řádu zastaveno z důvodu existence překážky věci rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu, neboť účastnice řízení požadovaným oprávněním co do oboru a formy péče již disponuje, a to na základě pravomocného rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 1. 2015, č.j. 170819/2014/KUSK. Proti tomuto usnesení podala účastnice řízení v zákonné lhůtě dne 7. 3. 2016 elektronicky odvolání, doplněné písemně dne 11. 3. 2016, které bylo rozhodnutím ministerstva ze dne 4. 4. 2019, č.j. MZDR 20858/2016-2/PRO, zamítnuto a napadené usnesení potvrzeno. Na základě žaloby proti rozhodnutí ministerstva bylo toto rozhodnutí, jakož i usnesení krajského úřadu rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2019, č.j. 48 A 62/2016-33, zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Praze vyhodnotil žádost účastnice jinak než správní orgány, které měly za to, že se domáhá fakticky oprávnění, jímž již disponuje, pouze jeho rozsah interpretuje jinak než správní orgány. Krajský soud v Praze posoudil, přes odůvodnění správních orgánů, věc tak, že správní orgány omezily rozsah oprávnění, resp. že nerozhodly právě o tom aspektu žádosti, který se týká vedení fyziologického porodu. Soud konkrétně v bodě 21 shrnul, že *„žádost podaná dne 27. 5. 2015 tedy přesahovala rozsah oprávnění, o němž bylo rozhodnuto předchozím pravomocným rozhodnutím žalovaného.“* Podle soudu nebylo v tomto soudním řízení přítom rozhodné, *zda právní předpisy umožňovaly (či nikoliv) udělení*

oprávnění k poskytování zdravotních služeb porodním asistentkám v rozsahu vedení fyziologického porodu ve vlastním sociálním (domácím) prostředí rodiček. A konečně v bodě 25 soud uložil krajskému úřadu, aby, neshledá-li jiné překážky, věc meritorně projednal a rozhodl o žádosti žalobkyně ze dne 27. 5. 2015.

Jsa vázán právním názorem Krajského soudu v Praze, krajský úřad vydal po vrácení věci nové usnesení ze dne 26. 6. 2019, č.j. 087660/2019/KUSK, sp. zn. SZ_078809/2015/KUSK, o zastavení řízení o udělení, respektive rozšíření oprávnění k poskytování zdravotních služeb, a to podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pro zjevnou právní nepřípustnost, které je nyní předmětem odvolacího přezkumu. Usnesení krajského úřadu bylo účastnici řízení doručeno dne 8. 7. 2019.

Ve včas podaném odvolání účastnice řízení namítá nezákonnost formulace „*vyjma vedení fyziologického porodu*“ v rámci oboru porodní asistentka, forma péče: poskytování zdravotních služeb ve vlastním sociálním prostředí pacienta, vznáší požadavek na udělení oprávnění v požadovaném rozsahu bez jakýchkoli omezení, namítá nekonzistentnost v rozhodování jednotlivých krajských úřadů v oboru porodní asistentka a argumentuje právními názory prof. JUDr. Iva Telce, CSc. včetně jeho názoru na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 6. 2016, č.j. 30 Cdo 3598/2014. Odvolání účastnice doplnila podáním ze dne 21. 7. 2019, v němž uvádí, že krajský úřad měl v rozhodnutí na str. 4 uvést pracoviště porodních asistentek, které poskytují ambulantní péči (a požadavky na vybavení jsou upraveny v příloze č. 2 vyhlášky č. 92/2012 Sb.), což se však účastnice netýká, takovou péči neposkytuje a účastnice má za to, že na ni krajský úřad vztahuje nesprávnou přílohu a požadavky v ní uvedené.

V řízení o odvolání se přezkoumává ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí, a řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost napadeného rozhodnutí se přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží. V rámci přezkumu ze strany odvolacího orgánu se tedy rozlišuje přezkum průběhu řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, a to z hlediska jeho souladu s právními předpisy v plném rozsahu, ovšem s výjimkou nepodstatných procesních vad a vedle toho přezkum obsahu vydaného rozhodnutí, a to jednak z hlediska jeho souladu s právními předpisy

v plném rozsahu a jednak z hlediska jeho věcné správnosti v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo vyžaduje-li přezkum správnosti veřejný zájem.

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo, na základě ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu dospělo Ministerstvo zdravotnictví k závěru, že odvolání není důvodné.

K námitkám uvádí ministerstvo následující.

I.

Účastnice namítá nezákonnost dovětku v rozhodnutí o udělení oprávnění ze dne 12.1. 2015, č.j.170819/2014/KUSK, ve znění „vyjma vedení fyziologického porodu“ v rámci oboru porodní asistentka, forma péče: poskytování zdravotních služeb ve vlastním sociálním prostředí pacienta. Dále účastnice v odvolání vznáší požadavek na udělení oprávnění v požadovaném rozsahu bez jakýchkoli omezení.

K tomu ministerstvo uvádí, že námitka není relevantní, neboť směřuje do již pravomocného rozhodnutí krajského úřadu, které není předmětem odvolacího přezkumu. Pokud jde o rozšíření oprávnění, resp. o udělení nového oprávnění k vedení fyziologických porodů porodní asistentkou ve vlastním sociálním prostředí pacienta (resp. pacientky), krajský úřad správně shledal, že české právní předpisy upravující podmínky poskytování zdravotních služeb ve vlastním sociálním prostředí pacienta neumožňují správním orgánům takové oprávnění účastnici vydat (ani o takové oprávnění žádat).

Bez ohledu na tuto námitku uvádí ministerstvo k zákonnosti napadeného usnesení, že krajský úřad správně odkázal na § 10 odst. 3 zákona o zdravotních službách¹ ve spojení s prováděcími vyhláškami č. 92/2012 Sb.² a č. 99/2012 Sb.³, kteréžto předpisy jasně deklarují, že péče spočívající ve vedení

---

¹ § 10 odst. 3 zákona o zdravotních službách zní: V rámci zdravotní péče podle odstavce 1 lze vykonávat pouze takové zdravotní výkony, jejichž poskytnutí není podmíněno technickým a věcným vybavením nutným k jejich provedení ve zdravotnickém zařízení.

² Vyhláška č. 92/2012 Sb., o požadavcích na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení a kontaktních pracovišť domácí péče, v platném znění.

³ Vyhláška č. 99/2012 Sb., o požadavcích na minimální personální zabezpečení zdravotních služeb, v platném znění.

porodu je podmíněna existencí zdravotnického zařízení s personálním a věcným vybavením, kterážto právní úprava neumožňuje poskytovat tuto péči a tyto výkony pro jejich rizikovost pro pacienty (ženy i děti) ve vlastním sociálním prostředí pacienta (srov. body 2.11.1 a 2.11.2 přílohy č. 2 vyhlášky č. 92/2012 Sb.). Vyhláška č. 92/2012 Sb. sice upravuje i podmínky vybavení porodní asistentky, která poskytuje péči pouze ve vlastním sociálním prostředí rodičky (viz příloha č. 10, bod 1.1), ale pokud současně tatáž vyhláška předpokládá pro vedení porodů nezbytné vybavení spojené s existencí zdravotnického zařízení, potom je naplněno omezení pro domácí péči v § 10 odst. 3 zákona o zdravotních službách. Z logiky věci platí, že pokud nepostačuje pro zdravotnické zařízení porodní asistentky, kde jsou vedeny fyziologické porody (příloha č. 2 vyhlášky č. 92/2012 Sb.), vybavení obdobné činností porodní asistentky působící bez vlastního zdravotnického zařízení, jen toliko s kontaktní adresou, v domácím prostředí rodiček, nemůže vést porodní asistentka bez vlastního vybaveného zdravotnického zařízení fyziologické porody ve vlastním sociálním prostředí rodičky. Domácnost rodičky není zdravotnickým zařízením, které by splňovalo požadavky dle vyhlášky č. 92/2012 Sb. (příloha 2). Všechny tyto argumenty, ač směřují k vypořádání jinak irelevantní námítky účastnice (zaměřené do posuzování již pravomocného rozhodnutí, které není předmětem odvolacího přezkumu), jsou zároveň zdůvodněním, proč bylo nutno nahlížet na žádost účastnice o vydání/rozšíření oprávnění k poskytování zdravotních služeb o vedení fyziologických porodů jako nepřipustnou. V tomto názoru jsou ministerstvo i krajský úřad konzistentní a svůj názor vyjadřují opakovaně, konečně v případě této účastnice např. v rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 1. 2015, č.j. 170819/2014/KUSK, resp. v rozhodnutí ministerstva ze dne 3. 3. 2015, č.j. MZDR 9712/2015-2/PRO. Jestliže krajský soud žádost vyložil tak, že účastnice řízení se domáhá právě a jen rozšíření oprávnění o tuto činnost (vést fyziologické porody v domácnosti rodiček), pak správní orgány bez nutnosti provádět jakékoliv dokazování, při znalosti právních předpisů a své vlastní dlouhodobě zastávané správní praxe nemohou jinak než řízení o žádosti zastavit pro zjevnou právní nepřipustnost. Nepřipustnost spočívá přesně v tom, čeho se účastnice dle názoru soudu domáhá, tj. v žádosti získat explicitní povolení správních orgánů k vedení fyziologických porodů v domácím prostředí rodiček (tj. slovy zákona o zdravotních službách ve vlastním sociálním prostředí pacientek). K této otázce se ostatně vyjádřil, byť mnohem komplexněji, a především z pohledu dvou českých stěžovatelek, Evropský soud pro lidská práva v rozsudku Velkého senátu ze dne 15. 11. 2016, č. stížností č. 28859/11 a 28473/12 (stěžovatelky Dubská a Krejzová proti České republice), konkrétně např. v bodech 170 a 171, které se týkaly zákona o zdravotních službách a který v tomto smyslu, pokud jde o poskytování péče porodních asistentek, zůstal beze změny. Nejedná se proto o nijak překvapivý názor správního

orgánu, a protože účastnice, ač jí je postoj správních orgánů dlouhodobě znám, podala takto formulovanou žádost, nebylo na místě se jí vůbec zabývat, když ta není vůbec přípustná. Zákon o zdravotních službách také stanoví, že žádat lze o udělení oprávnění pro příslušný obor, formu, případně druh péče či název zdravotní služby (viz § 18 odst. 1 písm. a) bod 4 zákona o zdravotních službách), nikoliv o jednu dílčí činnost některého ze zdravotnických povolání.

II.

Účastnice namítá nekonzistentnost v rozhodování jednotlivých krajských úřadů v oboru porodní asistentka.

K tomu ministerstvo uvádí, že tato námitka není relevantní, neboť směřuje proti údajné praxi správních orgánů při udělování oprávnění k poskytování zdravotní péče ve vlastním sociálním prostředí pacienta, tj. v tomto případě opět brojí účastnice v podstatě proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 1. 2015, č.j. 170819/2014/KUSK, které je již pravomocné a není předmětem tohoto odvolacího přezkumu.

III.

Účastnice dále argumentuje právními názory prof. JUDr. Iva Telce, CSc. včetně jeho názoru na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 6. 2016, č.j. 30 Cdo 3598/2014.

Ministerstvo jako odvolací správní orgán kvituje názory pana profesora Telce, ale pro účely tohoto řízení nejsou jeho obecné názory na problematiku porodní péče v České republice relevantní. Pokud se ztotožňuje účastnice řízení s názorem pana profesora na hodnocení názoru Nejvyššího soudu v rozsudku ze dne 15. 6. 2016, č.j. 30 Cdo 3598/2014, a stejně jako on vytýká tomuto rozsudku a v něm zmíněnému názoru na nemožnost asistovaných domácích porodů podle českého práva neodůvodněnost a to, že se nejedná o rozhodování správních soudů, pak ministerstvo uvedený rozsudek bere na vědomí, stejně jako názory pana profesora. Nosným závěrem správních orgánů pro zamítnutí žádosti o rozšíření oprávnění, resp. udělení oprávnění k vedení fyziologických porodů ve vlastním sociálním prostředí pacienta, je zákonem (ve spojení s vyhláškami) dané omezení stran činností, které lze ve vlastním sociálním prostředí pacienta ze strany zdravotnického personálu poskytovat. Správním orgánům je známo, že podle české právní úpravy jsou možné jen tři způsoby poskytování péče porodní asistentkou (podmínky poskytování péče), a to 1) péče ve vlastním sociálním

prostředí pacienta (rozuměna pouze ošetrovatelská činnost bez vedení fyziologického porodu), 2) péče ve zdravotnickém zařízení, v němž nejsou vedeny porody a 3) péče ve zdravotnickém zařízení, kde jsou vedeny fyziologické porody. Pouze ve třetím z uvedených případů je možné, aby porodní asistentka na základě oprávnění k poskytování zdravotních služeb ve svém zdravotnickém zařízení poskytovala komplexní péči, tj. včetně vedení fyziologických porodů. O takové zařízení však evidentně nemá účastnice řízení zájem, k čemuž dospěl i Krajský soud v Praze.

IV.

Pokud jde o námitku vznesenou v doplnění odvolání ohledně nesprávnosti požadavků, které na účastnici vztahuje podle jejího názoru krajský úřad, ministerstvo neshledalo tuto námitku důvodnou. Je nutno připomenout, že žádost účastnice byla shledána nepřipustnou, tj. jako žádost, jíž se účastnice domáhá něčeho, co podle práva přiznat účastnici nelze, resp. udělit jí příslušné oprávnění, jak bylo vysvětleno shora. Správní orgán prvního stupně tedy na účastnici žádné požadavky nevztáhl ani žádost nezamítl z důvodu nesplnění požadavků zákona o zdravotních službách, resp. jeho prováděcí vyhlášky č. 92/2012 Sb., pouze v odůvodnění vysvětlit, na základě jakých úvah dospěl v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Praze k závěru, že žádost o oprávnění vést porody v domácím prostředí rodiček je nepřipustná, a proto ani na ni nelze vztáhnout nejen požadavky přílohy č. 2 vyhlášky č. 92/2012 Sb., ale ani požadavky přílohy č. 9 (po novele se jedná o přílohu č. 10), na niž se odvolává účastnice. Požadavky v příloze č. 10 vyhlášky č. 92/2012 Sb. jsou určeny pouze na domácí péči, která v případě porodní asistentky nezahrnuje vedení fyziologických porodů, a takové oprávnění účastnice již má – viz rozhodnutí krajského úřadu ze dne 12. 1. 2015, č.j. 170819/2014/KUSK.

Bez ohledu na námitky musí odvolací správní orgán zkoumat zákonnost napadeného usnesení a správního řízení, které jeho vydání předcházelo. Porušení zákona nebylo shledáno, jak bylo uvedeno výše.

S ohledem na shora uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se dle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Jan Bačina

Mgr. Jan Bačina v. r.

ředitel právního odboru